

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Nora Roberts
HOT ICE

Copyright © 1987 by Nora Roberts

This translation published by arrangement with Bantam Books, an imprint of
The Random House Publishing Group, a division of Random House LLC.

Translation Copyright © 2015 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-01335-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

NORA ROBERTS

Led u plamenu

Preveo Srđan Krstić

 izdavaštvo
vulkan

Beograd, 2015.

Z A B R U S A

*Zato što mi je pokazao
da je voleti nekoga
vrhunska avantura.*

1

Trčao je da bi spasao živu glavu. A to mu nije bio prvi put. Dok je prolazio pored Tifanijeveg elegantnog izloga, ponadao se da mu neće biti i poslednji. Noć je bila pro hladna, a aprilska kiša sipila je na ulice i trotoare. Duvao je povetarac koji je čak i na Menhetnu prijatno mirisao na proleće. Znojio se. Tako su prokletu blizu.

Peta avenija bila je tiha i prazna, potpuno umrtvljena u ovo doba noći. Farovi su se tek povremeno pojavljivali iz mraka; saobraćaj je bio slab. Nije to bilo mesto na kom bi se mogao izgubiti u gomili. Kada je protrčao pored Pedeset i treće ulice, pomislio je da se možda nekako provuče do metroa ispod Tišmanove zgrade – ali ako ga budu videli da tu ulazi, možda više nikada neće izaći.

Dag je začuo škripu kočnica iza sebe i naglo skrenuo na uglu kod Kartijea. Osetio je kao da ga je nešto probolo kroz levo rame. Začuo je tup zvuk metka iz pištolja s prigušivačem, ali nije usporio korak. Sada su stvarno postali opasni. A imao je osećaj da bi mogli da budu još gori.

Ali na Pedeset i drugoj ulici bilo je ljudi – grupa ovamo, nekoliko njih tamo, jedni hodaju, drugi stoje. Ima i žagora – povišenih glasova, muzike. Njegovo resko disanje niko nije primetio. Tiho je stao iza jedne ridokose desetak centimetara više od njegovih metar i osamdeset – i duplo šire od njega. Ona se njihala u ritmu muzike sa prenosnog stereo-uređaja pored nje. Bilo je to kao da se usred oluje sakrio iza drveta. Dag je iskoristio priliku da dođe do daha i proveri ranu. Krvario je kao svinja. Bez razmišljanja je uzeo bandanu iz zadnjeg

džepa ridokose i vezao je oko ruke. Ona ništa nije primetila – imao je veoma lake prste.

Znao je da je mnogo teže ubiti čoveka u gužvi. Ali nije nemoguće, samo je teže. Dag je polako hodao, gubio se u grupama ljudi i pojavljivao se opet na otvorenom, držeći uši i oči otvorene, vrebajući crni linkoln.

Blizu Leksingtonske avenije video je kako se linkoln zaustavlja pola bloka dalje i tri čoveka u tamnim odelima izlaze. Još ga nisu primetili, ali neće proći mnogo pre nego što ga spaze. Brzo razmišljajući, pažljivo je pogledao ljude s kojima se stopio. Crna kožna jakna s gomilom raj-sferšlusa mogla bi da obavi posao.

„Hej!“ Zgrabio je za rame momka pored sebe. „Daću ti pedeset dolara za jaknu.“

Dečak sa svetlom tršavom kosom i bleđim licem slegao je ramenima i otriasao ga sa sebe. „Ma jebi se, burazeru, ovo je čista koža!“

„Daću ti onda stotku!“ promrmljao je Dag. Ona trojica su se približavala.

Sada je momak već bio zainteresovan. Okrenuo je lice tako da Dag može da vidi tetovažu malog lešinara na njegovom obrazu. „Dve stotke i tvoja je.“

Dag se već mašio za novčanik. „Za dve stotke hoću i naočare za sunce.“

Dečak je skinuo naočare za sunce sa staklima koja su bila kao ogledala. „Dogovoreno!“

„Daj da ti pomognem oko toga.“ Jednim brzim pokretom Dag mu je smakao jaknu. Pošto mu je stavio novčanice u ruku, obukao ju je, isputivši jedan bolan uzdah zbog bola u levoj ruci. Jakna je nimalo prijatno mirisala na prethodnog vlasnika. Ignorišući to, Dag je do kraja povukao raj-sferšlus. „Gledaj mali, ovamo dolaze tri tipa u grobarskim sakoima. Traže statiste za novi spot Bilija Ajdola. Ti i tvoji prijatelji mogli biste malo da se pokažete, da im privučete pažnju.“

„Keve ti?“ I dok je dečko nabacivao svoju najbolju tinejdžersku facu „umirem od dosade“, Dag je već šmugnuo kroz najbliža vrata.

Unutra su se zidovi pod prigušenim svetlom presijavali u svetlim bojama. Ljudi su sedeli za stolovima s belim stolnjacima ispod art deko grafika. Linija mesinganih rukohvata vodila je do malo mirnijeg dela za ručavanje ili možda do bara s ogledalima. Omirisao je vazduh

Led u plamenu

i odmah osetio miris francuske kuhinje: žalfiju, bordo i timijan. Brzo je prošao pored šefa sale do tihog stola u uglu, a onda odlučio da je bar bolji zaklon. Glumeći da mu je dosadno, stavio je ruke u džepove i nagnuo se na šank. Sve vreme je gledao kako i gde može da izađe.

„Viski.“ Podigao je tamne naočare do korena nosa. „Sigramov. Ostavite flašu.“

Ostao je u istom položaju, i dalje nagnut, lice mu je bilo donekle okrenuto vratima. Imao je tamnu kosu, kovrdžavu na vratu, a bio je i sveže obrijan i čist. Sakrivene iza naočara koje odbijaju svetlost, oči su mu bile prikovane za vrata dok je ispijao prvi gutljaj viskija i spuštao čašu. Bez pauze je sipao i drugi put. Mozak mu je kao precizan sat razmatrao sve alternative.

Naučio je da razmišlja na nogama i u pokretu još dok je bio mlad i kada su mu noge bile najbolje rešenje za bežanje. Nije baš voleo da se tuče, ali je voleo da ima dobru priliku da pobedi ili da se izvuče. Mogao je dela direktno, ili pak da klizi po finim ivicama poštenja – u zavisnosti od toga šta mu se najviše isplati.

Ono što je zalepio na grudi bilo je ključ za laki život u luksuzu – koji je oduvek želeo. Međutim, ono što sada tumara ulicama, tražeći ga, može biti vrlo brz kraj bilo kakvog života. Kad je to stavio na vagu, Dag je ipak odlučio da ide na sve ili ništa.

Par pored njega raspravljao je ozbiljnim glasom o poslednjem Mejlerovom romanu. Grupa ljudi pored njih dogovarala se da ode negde na džez i jeftinije piće. Većina onih za šankom bili su samci, shvatio je, a došli su da popiju piće i malo umanje tenziju proteklog dana, ili da se pokažu ostalim samcima. Bilo je tu kožnih suknji, trodelnih odela i skupih modernih patika. Zadovoljan time, Dag je izvadio cigaretu. Mogao je da odabere i gore mesto da se sakrije.

Plavuša u golubljesivoj haljini sela je na praznu stolicu pored njega, podigla upaljač do vrha cigarete i upalila je sa zadržkom. Mirisala je na šanel i votku. Prekrstivši noge, sručila je u sebe piće.

„Nisam vas viđala ovde ranije.“

Dag ju je pogledao kratko – dovoljno da vidi skriveni osmeh predatorke. Nekom drugom prilikom bi mu to godilo i laskalo. „Niste.“ Sipao je još jedno piće.

„Kancelarija mi je na par blokova odavde.“ Čak i posle tri stoličnaje votke, mogla je da vidi nešto arogantno u čoveku pored nje, nešto opasno. Zainteresovana, primakla se bliže. „Ja sam arhitekta.“

Kosa mu se digla na glavi kada je video da ulaze unutra. Njih trojica izgledali su uredno i uspešno. Pridigavši se malo, pogledao je preko plavušnog ramena i video da su se razdvojili. Jedan od njih je ostao da stoji pored vrata, a to je bio jedini izlaz napolje.

Privučena pre nego obeshrabrena njegovim ćutanjem, plavuša je stavila ruku na Dagoovo rame. „A čime se ti baviš?“

Sačekao je da ga viski zapeče u ustima, a onda ga je progutao i pustio da mu se alkohol raširi po telu. „Ja sam lopov“, rekao je, jer ljudi retko kad poveruju kada im kažete istinu.

Nasmejala se kada je izvadila cigaretu, a onda Dagu dala upaljač i sačekala da joj pripali. „To je sigurno fascinantno.“ Izduvala je brzo tanak pramičak dima i onda polako uzela upaljač iz njegovih ruku. „Zašto me ne častiš pićem pa da porazgovaramo o tome?“

Šteta što nije to pokušao ranije, s obzirom na to da baš dobro izgleda. Šteta što je vreme za to baš loše, zato što je ovu sivu haljinu tako lepo popunila da je greh ne skinuti je s nje. „Ne večeras, slatkišu.“

Razmišljajući o poslu, Dag je sipao još jedan viski i ostao u polumraku. Možda će neupadljivo maskiranje na kraju upaliti. A onda je osetio pritisak cevi pištolja uz rebra. A opet, možda i nije.

„Hajdemo napolje, Lorde. Gospodinu Dimitriju se uopšte nije dopalo to što se nisi pojavio na sastanku.“

„Ma nemoj!“ On je neobavezno vrteo ostatak viskija u čaši. „Mislio sam da popijem prvo neko piće, Remo, mora da sam izgubio pojam o vremenu.“

Cev mu se ponovo zabila u rebra. „Gospodin Dimitri voli da su njegovi zaposleni tačni.“

Dag je sručio viski, gledajući u ogledalu pored bara kako i druga dvojica zauzimaju pozicije iza njega. Plavuša mu je već odavno okrenula leđa i bacila se na lakši plen. „Jesam li to ja dobio otkaz?“ Sipao je još jednu čašu i proračunao kakvi su mu izgledi. Trojica na jednog – on svi naoružani, on goloruk. A opet, od njih trojice je samo Remo između ušiju imao nešto što bi moglo da se nazove mozgom.

Led u plamenu

„Gospodin Dimitri voli lično da daje otkaze svom osoblju.“ Remo se nacerio i pokazao perfektno poređane zube ispod tanušnih brkova. „A tebi želi da pokloni zaista posebnu pažnju.“

„U redu.“ Dag je stavio jednu ruku na flašu viskija, a drugu na čašu. „A šta mislite da prvo popijemo po jedno piće?“

„Gospodin Dimitri ne voli kada se pije na poslu. A ti još i kasniš, Lorde. I to poprilično kasniš.“

„Da, znam. Ali šteta je da se baci ovako dobro piće.“ Vrteći viski u čaši, naglo ga je bacio Remu u oči, a onda je iz sve snage flašom udario po glavi čoveka s desne strane. Koristeći inerciju koju su mu dali okret i zamah, naleteo je na trećeg tako da su obojica pali na sto sa desertima. Čokoladni sufle i bogati francuski krem poleteli su i raspršili se u simfoniji kalorične kiše. Zagrljeni kao ljubavnici u grču zanosna, prevrnuli su se i zgnječili limun-tortu. „Kakva šteta“, promrmljao je Dag i gurnuo ruku punu musa od jagoda čoveku u lice. Znajući da će element iznenađenja brzo proći, Dag je preduzeo najbrže mere odbrane. Brzo je podigao koleno do međunožja svog protivnika i tu ga žestoko zario. A onda je potrčao.

„Stavi ovo na Dimitrijeva račun!“, doviknuo je dok se probijao između stolova i stolica. Impulsivno je zgrabio konobara s punim poslužavnikom u rukama i gurnuo ga ka Remu. Pečena jarebica poletela je s tanjira kao metak. S jednom rukom na mesinganom rukohvatu, potrčao je i proleteo kroz vrata na ulicu. Iza sebe je ostavio haos.

Uspeo je da kupi malo vremena, ali je znao da će mu oni uskoro opet disati za vratom. A ovoga puta će zaista biti opasni. Dag je krenuo prema centru grada peške, pitajući se zašto čovek nikad ne može da nađe taksi kada mu treba.

Saobraćaj na Long Ajlandu bio je prilično slab dok je Vitni vozila prema gradu. Njen avion iz Pariza sleteo je na *Kenedi* kasneći čitav sat. Zadnje sedište i prtljažnik malog mercedesa bili su puni prtljaga. Radio je bio pojačan i hrapave note Springstinovog poslednjeg hita odzvajale su u kolima, odbijale se poput rikošeta o presvlake i onda izletale napolje. Dvonedeljni put u Francusku bio je dar koji je sama sebi

poklonila, zato što je konačno skupila hrabrost da raskine zaruke s Tedom Karlajlom IV.

Bez obzira na to koliko su njeni roditelji bili zadovoljni Tedom, jednostavno nije mogla da se uda za čoveka koji je boju čarapa slagao s bojom kravate.

Vitni je počela da pevuši sa Springstinom, ionako je bila na delu puta gde je morala da uspori. Imala je dvadeset i osam godina, bila je izuzetno atraktivna, donekle i uspešna u poslu, ali je zato imala i dovoljno porodičnog novca, koji je uvek bio tu da je podrži kada situacija postane gadna. Bila je naviknuta na materijalnu sigurnost i na to da joj se klanjaju i dive. Nikada nije morala da se pomuči za nešto od toga, već se takav tretman oduvek podrazumevao. Uživala je kada bi otišla u neki njujorški noćni klub i videla da je pun poznatih ljudi.

Nije mnogo marila kada paparaci sevaju blicevima ili kada u novinama spekuliju o tome šta će biti njen sledeći ispad. Često je nesrećnom ocu objašnjavala da se ona ne ponaša tako sramno jer je tako vaspitana, već zato što je takva po prirodi.

Volela je brza kola, stare filmove i italijanske čizme.

Na trenutak se zapitala da li da ide kući ili da svrati do *Elejn* i vidi šta se ovde događalo poslednje dve nedelje, dok nije bila tu. Nije osećala umor zbog promene vremenske zone, već naznake dosade. I više nego naznake, priznala je sebi. Gotovo da se gušila u dosadi. Pitanje je bilo šta da uradi da to promeni.

Vitni je bila proizvod starog novca, velikog novca. Rasla je sa svetom nadohvat ruke, ali joj nije uvek bilo dovoljno interesantno da pruži ruku i posegne za njim. Gde je izazov u svemu tome? – pitala se. Gde je – mrzela je da upotrebi tu reč, ali je morala – svrha svega toga? Imala je veoma širok krug prijatelja, a gledano spolja, oni su delovali raznoliko. Ali jednom kada uđete u taj krug i zaista zavirite ispod svilenih haljina i skupih muških košulja, vidite da su ti mladi, bogati, urbani i negovani ljudi gotovo svi iz istog kalupa. Gde je tu uzbuđenje? To je mnogo bolja reč, pomislila je. Uzbuđenje je lakša reč nego svrha, reč s kojom može da se uhvati u koštac. Uopšte nije uzbudljivo otići na Arubu ako je dovoljno samo podići telefonsku slušalicu i sve srediti za samo dva minuta.

Led u plamenu

Dve nedelje u Parizu bile su tihe i mirne. I bez ikakvih događaja. Bez događaja. Možda je to suština. Želela je nešto – nešto mnogo više od onoga što može da se plati čekom ili kreditnom karticom. Želela je akciju. Vitni je poznavala sebe dovoljno dobro da zna da u ovakvom raspoloženju ume da bude i veoma opasna.

Ali nije bila u raspoloženju da ide kući, sama, i da se tamo raspakuje cele noći. S druge strane, nije joj se naročito išlo ni u neki klub pun poznatih likova. Želela je nešto novo, nešto drugačije. Mogla bi možda da ode u neki od onih novih klubova, koji stalno niču. Ako joj se sviđi, mogla bi da popije piće i porazgovara s nekim. A ako joj se bude svideo kub, mogla bi da kaže i koju reč na pravim mestima i da tako od kluba napravi novo senzacionalno mesto za večernje izlaske na Menhetnu. Činjenica da ima moć to da uradi nije je naročito uzbuđivala, a nije joj ni posebno prijala. Jednostavno je bilo tako.

Vitni je jako pritisla kočnicu kada se na semaforu pojavilo crveno svetlo, i zaustavila se, što je bila zgodna prilika da odluči šta da radi. Izgledalo je kao da joj se u poslednje vreme ništa bitno ne događa. Nema nikakvog uzbuđenja, nema entuzijazma, života.

Bila je više iznenađena nego što se uplašila kada su se suvozačeva vrata širom otvorila. Pogledala je u stopera s crnom jaknom okićenom rajsfersklusima i naočarima za sunce i samo je zavrtela glavom. „Očigledno ne pratite modne trendove“, rekla mu je.

Dag je bacio pogled preko ramena. Za sada je ulica iza njega bila čista, ali neće biti još dugo. Uleteo je unutra i zalupio vrata. „Vozi!“

„Zaboravi na to. Ne vozikam se unaokolo s tipovima bez stila. Šetaj, bajo!“

Dag je ubacio ruku u džep, upotrebivši kažiprst da imitira cev pištolja. „Vozi!“, ponovio je.

Pogledala je u njegov džep, a onda ponovo u lice. Na radiju je disk-džokej najavio ceo sat hitova iz starih dobrih vremena. Začula se neka stara pesma Stounsa. „Ako zaista imaš pištolj, hoću da ga vidim. Ako ga nemaš, briši!“

Od svih kola na svetu, baš je morao... zašto se ona ne trese od straha i moli za milost, kao što bi radila svaka normalna osoba? „Ženo božja,

ne želim ovo da upotrebim, ali ako ne budeš ubacila ovo tvoje čudo u brzinu i dala gas, napraviću rupu u tebi, života mi!“

Vitni je gledala u svoj odraz u njegovim naočarima. Mik Džeger je zahtevao da mu neko pruži sklonište. „Mnogo sereš!“, rekla je s perfektnom dikcijom.

Dag je na trenutak razmišljao da je odalami po glavi, izbaci napolje i sam sedne za volan. Međutim, kada se osvrnuo, shvatio je da nema više vremena za gubljenje.

„Slušaj me, damice, ako ne budeš odmah krenula, ona tri tipa u crnom linkolnu iza nas zgužvaće ovu tvoju igračkicu od kola kao pitu.“

Pogledala je u retrovizor i videla velika crna kola, koja su usporavala kako su se približavala. „Moj otac je svojevremeno imao takav auto“, rekla je. „A ja sam to zvala grobarskim kolima.“

Vitni se namrštila, gledajući u retrovizoru linkoln kako prilazi, a onda je impulsivno odlučila. Ubacila je auto u prvu i poletela preko raskrsnice. Linkoln je odmah krenuo za njima. „Prate nas?“

„Naravno da nas prate!“, breknuo se Dag. „I ako ti, curo, ne daš gas, uvući će se na zadnje sedišta da se rukuju s nama.“

Više iz radoznalosti nego što mu je poverovala, Vitni je malo povećala brzinu i skrenula u Pedeset sedmu ulicu. Linkoln ju je pratio u stopu. „Stvarno nas prate“, rekla je ponovo, ali ovog puta se kezila od uzbuđenja.

„Može li ova kanta da ide malo brže?“

Okrenula se prema njemu ne skidajući kez s lica. „Ti se to šališ?“ Pre nego što je išta uspeo da odgovori, nagarila je gas, a auto je poleteo kao metak. Nije mogla da zamisli zanimljiviji način da provede večer. „Misliš li da mogu da im pobegnem?“ Vitni je gledala iza sebe, kriveći vrat da vidi da li ih linkoln i dalje prati. „Jesi li gledao film *Bulit* sa Stivom Makvinom u San Francisku? Nemamo takve nizbrdice ovde, ali...“

„Hej, pazi!“

Vitni je ponovo pogledala napred, okrenula žustro volan i jedva zaobišla sedan koji se sporo kretao.

„Gledaj gde voziš!“ Dag je stegao zube. „Svrha svega ovoga je da nekako ostanemo u životu. Ti gledaj napred, a ja ću paziti na linkoln.“

„Nemoj da si takav mrgud.“ Vitni je uz škripu kočnica skrenula na sledećem uglu. „Znam šta radim.“

Led u plamenu

„Ma gledaj gde ideš!“ Dag je zgrabio volan, povukavši ga tako da je branik njenih kola jedva izbegao kola parkirana na trotoaru. „Idiotkinjo!“

Vitni je podigla obrvu. „Ako nameravaš i dalje da me vređaš, možeš odmah da izađeš.“ Usporila je i primakla se trotoaru.

„Za boga miloga, nemoj da staješ, molim te!“

„Ne tolerišem uvrede. Imaš...“

„Dole!“

Dag ju je zgrabio za ramena i povukao nadole čas pre nego što je vetrobran pukao i pretvorio se u paukovu mrežu.

„Moja kola!“ Borila se da ustane, ali je uspela samo da iskrivi glavu i vidi kolika je šteta. „O, bože dragi, pa nisam imala ni ogrebotinu na njemu! Imam ga tek dva meseca!“

„Biće i mnogo više od ogrebotine ako ne nagaziš gas i kreneš.“ Iz čučućeg položaja, Dag je rukom okrenuo volan prema ulici i oprezno provirio preko instrument-table. „Sad!“

Sada zaista besna, Vitni je iz sve snage pritisla papučicu gasa, krenuvši naslepo ulicom, dok je Dag držao volan jednom rukom, drugom joj ne dopuštajući da podigne glavu.

„Ne mogu da vozim ovako!“

„Ne možeš da voziš ni sa metkom u glavi!“

„Metak?“ Glas joj nije drhtao od straha, već od besa. „Zar oni pucaju na nas?“

„Pa sigurno nas ne gađaju kamenicama!“ Povećavši pritisak na nju, okrenuo je volan tako da su kola udarila o ivicu trotoara kada je skrenuo na sledećem uglu. Iznerviran što ne može sam da upravlja vozilom, oprezno je pogledao unazad. Linkoln je i dalje bio tamo, ali uspeli su da steknu prednost od nekoliko sekundi. „U redu, sad možeš da se ispraviš. I kao boga te molim, nemoj više da staješ!“

„Kako ti misliš da objasnim ovo osiguravajućem društvu?“ Vitni je podigla glavu i pokušala da pronađe neko čisto i prozirno parče na razbijenom vetrobranu. „Nikada mi neće poverovati da je neko pucao na mene, a ja već imam prilično nezgodnu istoriju. Znaš li ti kolika mi je rata osiguranja?“

„Kako voziš, mogu samo da zamislim.“

„E sad mi je svega dosta!“ Stisnuvši vilice, Vitni je skrenula levo.

„Ovo je jednosmerna ulica!“ Pogledao je bespomoćno iza sebe. „Zar nisi videla znak?“

„Znam da je ovo jednosmerna ulica“, promrmljala je i jače pritisla gas. „Ovo je takođe i najbrži put kroz grad.“

„O bože!“ Dag je gledao kako ulične svetiljke promiču mimo njih. Po automatizmu se uhvatio za držač na vratima i pripremio se za udar. Ako je već trebalo da umre, pomislio je fatalistički, radije bi da ga upucaju, i to onako, lepo i čisto, pravo kroz srce, nego da bude razmazan po ulicama Menhetna.

Ignorišući panične zvukove sirena, Vitni je naglo skrenula desno. Budale i pijanci! – pomislio je Dag dok su hujali između dva automobila koja su im išla u susret. Bog pazi na budale i pijance! Bio je zahvalan što se vozio s totalnom budalom.

„I dalje su iza nas.“ Dag se okrenuo na sedištu i pogledao gde je linkoln. Nekako mu je bilo lakše da ne gleda napred. Leteli su s jedne na drugu stranu dok je ona manevrisala između automobila, a onda je, sa silinom koja ga je bacila na vrata, skrenula iza sledećeg ugla. Dag je počeo da kune i uhvatio se za rame u koje ga je pogodio metak. Bol je ponovo počeo, i to niskim ali upornim intenzitetom. „Prestani da pokušavaš da nas ubiješ, hoćeš li? Njima pomoć stvarno nije potrebna!“

„Samo kukaš!“, rekla je Vitini i nagnula se unazad. „Iskreno da ti kažem, baš i nisi zabavan tip.“

„Nekako ne uspevam da budem u dobrom raspoloženju kada neko pokušava da me ubije.“

„Pa probaj malo da se razveseliš“, predložila mu je Vitni. Uspela je da izbegne trotoar skrenuvši na sledećem uglu. „Zbog tebe postajem nervozna.“

Dag se naslonio nazad na sedišta i zapitao se zašto će, od svih mogućnosti koje je imao, završiti ovako, pretvoren u neprepoznatljivu kašu u mercedesu nepoznate žene, što će se uskoro neizbežno dogoditi. Mogao je bez mnogo buke da pođe s Remom i da ga Dimitri lepo ubije uz neki prigodan ritual. U tome bi bilo više poezije.

Ponovo su bili na Petoj aveniji i kretali se ka jugu, što je Dag smatrao boljim nego da idu prema Harlemu. Kada su prošli kroz baru na

ulici, voda gotovo da je doprla do prozora. Čak i sad je linkoln bio samo pola bloka iza njih. „Ne mogu da verujem! Ovi nikako da nam se skinu s vrata!“

„Ma nemoj?“ Vitni je čvrsto stegla zube i brzo pogledala u retrovizor. Nikad nije volela da gubi. „Gledaj ovo!“ Pre nego što je trepnula, napravila je polukružno skretanje i punom brzinom krenula pravo na linkoln.

On je sve to posmatrao s nekom vrstom pomešane fascinacije i straha. „Gospode bože!“

Remo, koji je sedeo na suvozačevom mestu, ponovio je istu tu rečenicu kao eho, samo tren pre nego što je njegov vozač izgubio živce i skrenuo na trotoar. Pošto su išli suviše brzo, kola su se zanela, počela da klize po pločniku, nakrenula se i uz impresivan tresak zabila u veliki stakleni izlog Godivine čokoladerije. Ne smanjivši brzinu, Vitni je opet okrenula automobil i produžila Petom avenijom.

Zavalivši se ponovo i sedište, Dag je ispustio seriju dugih i dubokih uzdaha. „Damice“, uspeo je da kaže, „imaš više sreće nego pameti!“

„A ti mi duguješ trista dolara za staklo.“ Poprilično mirno je skrenula u jednu podzemnu garažu ispod visoke stambene zgrade.

„Da, da.“ Odsutno se opipao po grudima i torzu, da se uveri da je još ujednom komadu. „Poslaću ti ček.“

„Keš!“ Kada se parkirala na svom mestu, Vitni je ugasila motor i izašla iz kola. „Za početak slobodno možeš da mi ponesesh prtljag.“ Otvorila je gepek i zaputila se ka liftu. Možda su joj se kolena pomalo i tresla, ali to ni u kom slučaju ne bi priznala. „Trebalo mi piće.“

Dag je pogledao prema izlazu garaže i proračunao kolike su mu šanse na ulici. Možda bi mu sat-dva unutra, na sigurnom, dalo vremena da smisli nešto pametno. A pretpostavljao je da joj bar toliko duguje. Počeo je da vadi prtljag.

„Ima još stvari na zadnjem sedištu.“

„Doći ću po njih kasnije.“ Torbu s kaišem stavio je preko ramena, a u rukama je nosio dva kofera. Guči, primetio je sa zlobnim osmehom na usnama. A ovde se prenamaže i zakera zbog bednih trista dolara.

Dag je ušao u lift i bez neke naročite pažnje bacio oba kofera na pod. „Bila si na putu?“

Vitni je pritisla dugme za četrdeset drugi sprat. „Dve nedelje u Parizu.“
„Dve nedelje.“ Dag je pogledao tri ogromne torbe. A rekla je da ima još. „Putuješ s malo stvari, je li?“

„Putujem“, rekla je poprilično otmeno, „kako mi je drago. Jesi li ikada bio u Evropi?“

Nasmejao se. Iako su mu naočare skrivale oči, osmeh joj je bio privlačan. Imao je lepo oblikovana usta i zube koji nisu bili potpuno pravilni. „Nekoliko puta.“

Odmeravali su se u tišini. Ovo je bio prvi put da ju je Dag pažljivo zagledao. Bila je viša nego što je očekivao – mada nije bio baš siguran šta je očekivao. Kosa joj je gotovo u potpunosti bila sakrivena ispod nakrivljenog belog šešira širokog oboda, a koliko je mogao da vidi, bila je svetla kao i kosa onog pankera od koga je uzeo jaknu, ali je imala jaču boju. Obod šešira sakrivao joj je lice, ali je mogao da vidi njen besprekoran ten boje slonovače i elegantne kosti lica. Oči su joj bile krupne i okrugle, boje viskija koji je pio malo ranije. Usta su joj bila otvorena i bez ikakvog traga osmeha. Mirisala je kao nešto meko i svilenog, što biste rado voleli da dodirujete u mračnoj sobi.

Obično je za takve žene govorio da su ribe da padnete u nesvest, mada ispod jednostavnog sakoa i svilenih pantalona nije mogao da oceni obline. Dagu se kod žena uvek sviđalo kada jasno može da vidi kakve su. Možda je više voleo nakićene ženske. Ipak, nije mu bilo naročito teško da je dobro odmeri.

Kao da se ništa ne događa, Vitni je rukom posegla za svojom tašnom od zmijske kože i iz nje izvukla ključeve. „Te naočare su baš smešne.“

„Jesu. Ali poslužile su svrsi.“ Skinuo ih je.

Njegove oči su je iznenadile. Bile su veoma svetle, bistre i zelene. Na neki način bile su u neskladu s njegovim licem i koloritom – sve dok nije primetila koliko su direktne i kako je pažljivo gledaju, kao da je on čovek koji premerava sve i svakoga.

Pre ovoga je uopšte nije brinuo. Zbog naočara je izgledao kao bezopasni blesan. Sada je Vitni po prvi put osetila da joj je pomalo neprijatno. Ko je, dođavola, uopšte on i zašto su oni ljudi pucali na njega?

Kada su se vrata otvorila, Dag se sagao da uzme kofere. Vitni je pogledala nadole i primetila crveni trag na njegovom zglobu. „Ti krvariš?“

Led u plamenu

Dag je pogledao kao da se ništa ne događa. „Da. Nego, gde da stavim ovo?“

Oklevala je samo trenutak. Mogla je da bude kavaljer kao i on. „Tu desno, i nemoj da mi krvariš na kofere.“ Prohujavši pored njega, okrenula je ključ u bravi.

Pored sveg besa i bola, Dag je primetio da ima izuzetan hod. Lagan i opušten, uz elegantno njihanje. To ga je nateralo da zaključi da je ona žena koja je navikla da je muškarci prate. Namerno je krenuo da uđe s njom. Vitni ga je poštedela prekornog pogleda i širom je otvorila vrata. Onda je upalila svetla, ušla unutra i otišla do bara. Odabrala je bocu *remi martena* i sipala popriličnu količinu u dve čaše.

Impresivno, pomislio je Dag kada je osmotrio apartman. Tepih je bio tako debeo i mekan da je mogao da spava na njemu. Dovoljno se razumeo da vidi francuski uticaj na uređenje stana, ali se nije dovoljno razumeo da kaže i iz kog perioda. Upotrebila je duboku safirnoplavu i žutu boju senfa da bi ublažila zadivljujuće bele tepihe. Mogao je da prepozna antikvitet od vrednosti kada ga vidi, a u ovoj sobi ih je video nekoliko. Njen romantičarski ukus bio je očigledan kao i Moneov morski pejzaž na zidu. Prokleta dobra kopija, procenio je. Kada bi imao vremena da utopi nešto od ovoga, završio bi posao. Nije mu trebalo više od ovlašnog pogleda da shvati da očas posla može da napuni džepove jakne njenim skupocenim francuskim sitnicama, proda ih u zalagaonici, kupi kartu prve klase i pobegne daleko. Problem je što se sad nije usuđivao da ode ni u jednu zalagaonicu u gradu. Dimitri je sigurno već pustio svoje pipke.

Pošto mu ostale stvari nisu bile ni od kakve koristi, nije bio siguran ni čemu bi mogle da služe. U nekoj normalnoj situaciji, smatrao bi da je sve ono što ga okružuje suviše ženstveno i formalno. Međutim, posle čitave večeri ispunjene jurnjavom, prijavao mu je komfor koji su pružali svileni jastuci i čipka. Vitni je uzela gutljaj pića i donela čaše.

„Možeš slobodno da poneseš ovo u kupatilo“, rekla je dok mu je dodavala piće.

Nehajno je bacila krzno na naslon sofe. „Pogledaću ti tu ruku.“

Dag se namrštitio dok je gledao kako se udaljava. Žene obično postavljaju pitanja, bar većina njih. Možda ova ovde nema dovoljno

mozga da uopšte razmišlja o njima. Neodlučno je krenuo za njom, prateći trag njenog mirisa. Ali ženska ima nivo, to je morao da prizna. To nikako nije moglo da se porekne.

„Skinu tu jaknu i sedi ovde“, naredila mu je, pustivši vodu preko peškira s monogramom.

Dag je skinuo jaknu, ali je morao čvrsto da stegne zube izvlačeći levu ruku. Pošto je pažljivo skinuo jaknu i stavio je na ivicu kade, seo je na crnu kožnu stolicu, koju bi svako normalan držao u dnevnoj sobi. Pogledao je u ruku i video da mu je rukav košulje natopljen krvlju. Psujući, počeo je da cepa košulju i na kraju je otkrio ranu. „Mogu to i sam da sredim“, promrmljao je i pružio ruku prema peškiru.

„Budi miran.“ Vitni je počela da briše zgrušanu krv s nasapunanim toplim peškirom. „Ne mogu da vidim kolika je šteta napravljena dok ne očistim sve.“

Zavalio se u stolicu i nije se mnogo bunio, pošto mu je topla voda prijala, a i ona je imala veoma nežan dodir. Ali dok je tako sedeo, pažljivo ju je posmatrao. Kakva je ona vrsta žene? – pitao se. Vozi kao totalni manijak, oblači se kao model iz *Harpers bazara*, a i pije – zapazio je odmah da je stukla konjak u dva gutljaja – kao smuk. Osećao bi se mnogo bolje kada bi bar malo histerisala, kao što se i očekuje od žena.

„Zar te uopšte ne zanima odakle mi ovo?“

„Hmmm.“ Vitni je pritisla čist peškir na ranu, da uspori novo krvarenje. Baš zato što je želeo da ga pita, rešila je da ga ne pita.

„Metak“, rekao je Dag sa zadovoljstvom.

„Zaista?“ Zainteresovana, Vitni je pomerila peškir da bolje pogleda. „Nikada ranije nisam videla ranu od metka.“

„Sjajno!“ Otpio je još gutljaj konjaka. „I, kako ti se sviđa?“

Slegla je ramenima i otvorila ormarić sa ogledalima na vratancima. „I nije nešto impresivno.“

Mršteći se, i sâm je pogledao u ranu. Istina, metak ga je samo okrznuo, ali je ipak bio pogođen. Ne događa se baš svakoga dana da pucaju u čoveka. „Boli me.“

„Onda ćemo to lepo zaviti. Ogrebotine ne bole, bar ne toliko, kada ih ne gledaš.“